

Táskáját már az este rendezte el, most csak a hátára veszi. Sapkáját a kezébe veszi és kezét csókol a szüleinek.

— Lacika, jól vigyázz az iskolában! Tanulj, hogy ember legyen belőled!

Igy hangzik a szó, amit apja is, anyja is utravalóul adnak a kis Lacikának. Lacika nem felejtí el a böles szót, de már indul, hogy valamikép el ne késsen.

Amint az utcára ér, itt is, ott is egy-egy kis diákot lát. Valamennyien az utca másik végére sietnek. Ott áll, ott in-teget feléjük az iskola esinos épülete. Abba igyekszik Lacika, meg a sok-sok kis diák. Nagy, komoly, de barátságos épület. Két emelete, sok-sok ablaka s két nagy kapuja van. Az egyik a fiúké, a másik a leányoké. Az ablakokban mindenuütt virá-gok nyílnak. A falak, az ajtókilincsek, a vízcsapok ragyognak a tisztaságtól. Jól esik ez a szemnek, amint az épületben kö-rültekint.

Lacika szeretettel, áhítattal néz a nagy ház felé. Örül, hogy pár perc múlva már bent lesz kis társai közt és hallgatja majd a tanító úr szavát. Mennyi szépet, mennyi jót, egy egész életre való böleseséget lehet azokból a szavakból tanulni! Olyan ez a nagy ház, mintha templom volna. Ugy is kell sze-retni — gondolja magában nagy bölesen Lacika. És igaza van.

(Havas István.)

MESEDÉLUTÁN.

Mindent a hazáért!

OKTÓBER 6.

Késő krónikák: csak *regéljenek!*...
Erről a csonka, bús Magyarországról
S erről a gyászról, erről a rabságról,
A kövekből virágok nőjenek,
A pusztán források fakadjanak,
Új föltámadást hirdető harangok!
Csendüljenek aicső, húsvéti hangok,
Hintsétek fénnel, virággal tele,

Ihlessétek meg lelünk templomát...
Kik hűk voltatok száz halálon át:
S te tizenhárom pörlő, szent halott,
— Vérezve, csonkán: még ezerte jobban!
Amíg szívünk végső verése dobban,
Tanítsd szeretni ezt a szent hazát,

Hogy: bilincsek közt is remélni kell...
 A te lehelleted ébressze fel,
 Hitünk kialvó, hamvadó tüzét
 Adj emlékező, bús raboknak szárnyat!
 Feszítsd ki csüggeát, ernyedtt vitorláncokat,
 Borzold föl lelkünk trespedő tavát,

Bús szél Arad felé, csak te regélj!
 Ma hallgasson el minden szenvedély,
 Ma gyász van... fénytelen, fekete, mély..
 Aggassatok be minden ablakot!...
 Utszéli nótát ne álaloljatok,
 Ma csönd legyen, ma ne vigadjatok,

(Székely Nuszok Sándor.)

Rákóczi lobogója.

Viharos, nehéz idők után gyönyörű tavaszi nap virradt Munkács várára az 1686. évi május 22-én.

Hosszú ideig ostromolta a várat a labanc sereg, de a kurucok vitézül védelmezték és visszavertek minden támadást.

Nem csoda, hiszen a vezérük maga volt a vár úrnője, a hőslékü Zrínyi Ilona.

És a dicső nagyasszony mellett ott járt a vár bástyáin, a golyók süvítő záporában egy alig tíz esztendő kis vitéz, Zrínyi Ilona méltó fia: II. Rákóczi Ferenc.

Karja bár gyenge volt még a fegyverforgatásra, de lelkében ott lobogott a Rákócziak és Zrínyiek égő hőszerelme. Ott égett ez a szent tűz a kis vitéz szemében, ajakán, mikor édesanyja oldalán esengő szóval buzdította, bátorította a küzdő katonákat, dicsőült atyja, I. Rákóczi Ferenc jelszavával:

— Rajta, kuruc, rajta! Rajta a labancra!... — És a lekesedés lángja lobbot vetett minden kuruc katona szívében! Megacélozta a maroknyi várórség erejét, úgy, hogy az teljesen összetörte a számra sokkal nagyobb labancsereg elbizakodott hatalmát.

Caprara labanc tábornok 1686 április végén szégyenszemre abbahagyta az ostromot és elkotróúott vert hadával Munkács vára alól.

A fényes győzelem öröme Munkács vára május 22-én diadalünnepet ült.

Annál nagyobb volt az ünnepi öröm, mert erre a napra esett éppen Ilona napja is! És így egyúttal a vár hőslékü, rajongva szeretett úrnőjének, Zrínyi Ilonának, a nevenapját is ünnepelték.

Már kora reggel vidám sürgés-forgás volt a várban, amelynek a labanc bombáktól megeseonkított falait akkorra szé-